

SADRŽAJ:

1.UVOD

Postoje različiti izvori međunarodnog privatnog prava u pojedinim zemljama. Negde su osnovni izvori zakonski propisi, u drugim zemljama sudski precedenti. Sudska praksa ima određeni uticaj i u zemljama u kojima nije priznata kao formalni izvor prava, upotpunjujući praznine koje ostavlja manje više potpuna kodifikacija ove grane prava. Iako je značajan broj država u kojima su poslednjih decenija usvojeni zakoni o međunarodnom privatnom pravu, ova opaska ostaje, naročito ako se imaju u vidu različite koncepcije o predmetu istog. Dopunskim izvorom međunarodnog privatnog prava u pojedinim zemljama smatraju se običaji (međunarodni i unutrašnji), iako je Međunarodni sud pravde u svojim odlukama stao na stanovište da u domenu međunarodnog privatnog prava nema pravnih običaja koji bi bili izvori prava. Izvori međunarodnog privatnog prava pojedinih zemalja predstavljaju i ratifikovani međunarodni ugovori- bilateralni i multilateralni.

2.UNUTRAŠNJI IZVORI MEĐUNARODNOG PRIVATNOG PRAVA U POJEDINIM DRŽAVAMA

Osnovni izvori međunarodnog privatnog prava u svim zemljama su sa izuzetkom onih u kojima važi precedentno pravo- zakoni. Postoji međutim, nekoliko pristupa zakonskom sistematizovanju materije međunarodnog privatnog prava

Razlikovaćemo u osnovi dva pristupa :

U nekim zemljama postoje posebni zakoni (ci) u kojima su- ako ne u potpunosti, onda barem u najvećem delu- sadržana pravila iz oblasti međunarodnog privatnog prava. U Evropi poseban zakonik međunarodnom privatnom pravu imaju Albanija, Austrija, Azerbejdžan, Belgija, Bosna i Hercegovina, Bugarska, Češka, Hrvatska, Italija, Lihtenštajn, Mađarska, Nemačka, Poljska, Rumunija, Slovenija, Turska, Švajcarska.

U drugu grupu zemalja spadaju propisi iz oblasti međunarodnog privatnog prava koji se nalaze u raznim zakonima, uglavnom uz odgovarajuće materijalno-pravne propise. Tako na primer, norme koje rešavaju probleme koji se javljaju usled pojave elemenata inostranosti u naslednopravnim odnosima nalaze se zakoni o nasleđivanju, kolizione norme za menicu nalaze se u meničnim zakonima itd. U ovoj grupi zemalja mogle bi se izdvojiti kao podgrupa one države koje u jednom zakoniku koncentrišu najveći deo normi iz oblasti međunarodnog privatnog prava. Taj zakonik je, po pravilu, građanski zakonik, koji sadrži poseban blok međunarodno-privatnopravnih normi i to, najčešće u svom uvodnom ili završnom delu. Ovaj pristup je, na primer prihvaćen u Alžiru, Argentinu, Brazilu, Čileu, Kini, Litvaniji, Meksiku, Ruskoj federaciji, Španiji. Opšti pogled na izvore međunarodnog privatnog prava iziskuje i osvrt na zemlje common law sistema ili barem na dve najznačajnije među njima Ujedinjeno Kraljevstvo i SAD. Glavni izvori prava u ovim zemljama dugo je bila sudska praksa, koja i dalje ima veoma veliku ulogu, ali se situacija postepeno menja.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com